

— Аз, бабо Лалке, ще ти кажа откровенно...
Кметът дигна глава и спря изпъкналите си
очи срещу старата.

Тя се смути от тоя решителен поглед и
се сви на ниското столче, подплашена, като че
над главата ѝ ще падне нещо.

— Кажи, Стамене.

— Ще дадете ли две хиляди сега навед-
наж, като държим постановлението? И по сто
лева на всяка месечна заплата? На другите взимам
повече, но на вас като познати...

— Е-е, Стамене, ти пък каква я рече, —
пошегува се старата, ала нещо като че я резна
през сърцето.

— Това е, бабо Лалке. Инак не може. В
интереса на просветата трябва и вие да пожерт-
вувате. Селото ни всеки ден обикалят канди-
дати. Дават и повече... Подаръци правят, би-
волици купуват. Не е вече като някога, мина
онова глупаво време. Сега всеки трябва да
жертвува за общото благо.

— То добре, кмете. Да има, че да жерт-
вуваме, ами като няма?

— Като няма, не може... Кметът рече да
стане и потърси с очи каскета си.

— Не, стой, стой, не бързай, — хвана се
за него като за спасително въже старата майка.
— Ще търсим, ще намерим, ще дадем. Само
че ти ни отстъпи... Като на свои. С хиляда да
мине, и по петдесе от месечната.